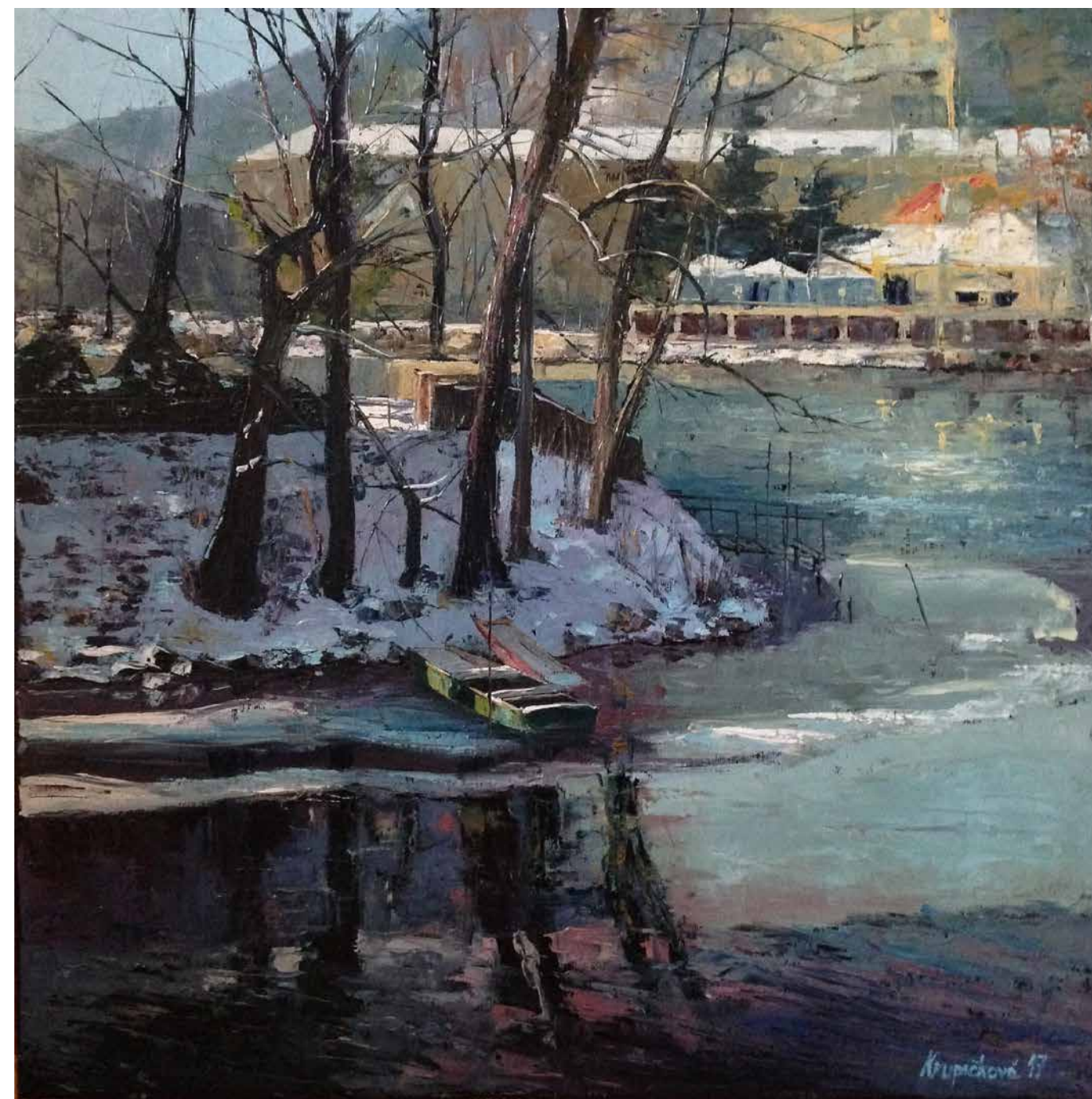

Martina Krupičková: **Umění se nedá uspěchat**

Pohled z vlaku I (2018)

Zimní odpočinek

První její olejová malba vznikla v roce 1999 jako vánoční dárek pro životního partnera a následně v roce 2003 došlo na první samostatnou výstavu. Její obrazy jsou charakteristické výraznými barvami a silnými tahy špačtlí bez štětce na černém pozadí.

Má za sebou několik úspěšných tuzemských autorských výstav. Obrazy Martiny Krupičkové jsou obdivovány v soukromých sbírkách v tuzemsku i v zahraničí (Velká Británie, USA, Belgie, Francie, Švédsko, Kanada a Slovenská republika).

Vystudovala jste původně textilní výtvarnictví. Jak se stalo, že se věnujete právě olejové malbě?

Jako au-pair v Anglii jsem si ve volných chvílích začala črtat. Kreslila jsem holčičku, o kterou jsem se starala. Když jsem odjížděla, zjistila jsem, že její mamince se kresby tolik líbily, že je nechala zarámovat a pověsit na zeď. To byl jeden z impulsů. Dalším byl na cestě po Spojených státech, kde jsem se setkala s umělecky založenými lidmi a uvědomila si, že všechno je možné. Jen to zkusit. Poslední a ten největší impuls byl první obraz, který jsem vytvořila pro svého partnera. V té době vlastnil jeden z plakátů Alexandra Oniščenka, jehož styl se mi velmi líbil. Také pracuje na černém plátně. Koupila jsem si tedy knížku, jak malovat olejem, první barvy a nechala jsem si od táty uříznout sololitovou desku, na kterou jsem nanasla pohled ze Zlaté uličky. A tak to všechno začalo.

Na Vašich dílech je patrná hra světla a stínu.

Ano. Od roku 1999, kdy vznikla moje první malba, jsem si vytvořila svůj vlastní styl, kde se světlo stalo tou nejdůležitější částí celého obrazu. Světlo může celé koncepci pomoci nebo ho úplně zničit. Snažím se o rovnováhu světla a stínu, abych tak docílila potřebnou hloubku námětu.

Jak vypadá Váš kreativní proces? Skicujete, nebo jdete rovnou „na věc“?

Maluji to, co jsem viděla. Na černé plátno skicuji bílou tužkou hrubé obrysy a pak postupně nanáším barvy špachtlí.

Proč jste si vybrala právě techniku malby špachtlí? Štětce Vás nebaví?

Mám ráda takovou plasticitu, kterou štětcem nikdy nedocílíte. Vybrala jsme si malou špachtli, se kterou se mi velmi dobře pracuje a používám ji i na velká plátna. Štětce používám jen minimálně – například na hodně drobné detaily a podpis.

Dešitivé odpoledne

Který Váš obraz máte nejraději a proč?

Některé obrazy mám ráda víc a některé méně. Jak člověk stárne a maluje, každý obraz ztělesňuje kus vašeho já. Je trochu jako dítě, které po čase jde do světa.

Je pro Vás někdy loučení s obrazem těžké?

Někdy je loučení opravdu těžké, ale zase jsem ráda, že se mé obrazy líbí i ostatním lidem, zdobí jiné příbytky a těší další srdce.

Jak dlouho Vám trvá vytvořit jedno dílo?

Záleží na velikosti plátna, mém aktuálním rozpoložení, náladě a chuti. Nejsem robot a umění se nedá uspěchat. Někdy mi obraz trvá jen šest hodin, někdy se k jednomu obrazu vracím po týdnu a maluji ho třeba i měsíc.

A kde čerpáte inspiraci?

Mám ráda turistiku. Vnímám svět kolem sebe a bedlivě pozoruji okolí. Náměty čerpám z konkrétních osobních zážitků, které jsou reflexí viděného – krajiny, měst a dopravních prostředků. Dříve jsem s sebou nosila fotoaparát, s nástupem chytrých telefonů to však mám mnohem jednodušší.

Často malujete tramvaje. Proč právě ty?

Mají pro mne zvláštní kouzlo. Jsou součástí života Prahy a pro mě představují kus naší historie. Bez starých modelů T3 si Prahu prostě nedokáži představit.

Letos získal například Váš obraz Tramvaj číslo 2 dvě ocenění na výstavě umění „CityScapes Art Competition 2018“. Kterého Vašeho úspěchu si nejvíce vážíte a proč?

Soutěže Royal Academy of Art Summer Exhibition 2008 v Londýně. Původně jsem se vůbec nechtěla přihlásit, ale můj partner mě podporoval. Poslala jsem tam dva obrazy a dostala se mezi vystavované umělce. Byla jsem tam tehdy osobně a musím říct, že to pro mě byl nezapomenutelný zážitek.

Tato akce má v Londýně velkou tradici a počet lidí, kteří se v Anglii zajímají o umění a chodí na výstavy, se nedá s Čechami

vůbec srovnávat. Postupně se situace u nás zlepšuje, ale stále u nás vnímám zakořeněnou lhostejnost k umění i strach vyčnívat z davu, který byl vštípován do generace našich rodičů několik desítek let.

Vaše poslední výstava probíhala v letos v září v německém městečku Annaberg-Buchholz. Jakou část svých obrazů jste zde vystavovala a co bylo Vaším záměrem?

Vystavovala jsem zde 26 mých pláten, většinou české krajiny a dopravní prostředky. Naším záměrem bylo prezentovat Českou republiku v Německu. Vystavovala jsem obrazy pražských čtvrtí, ale i krajinky z okolí Světlé nad Sázavou, odkud pocházím.

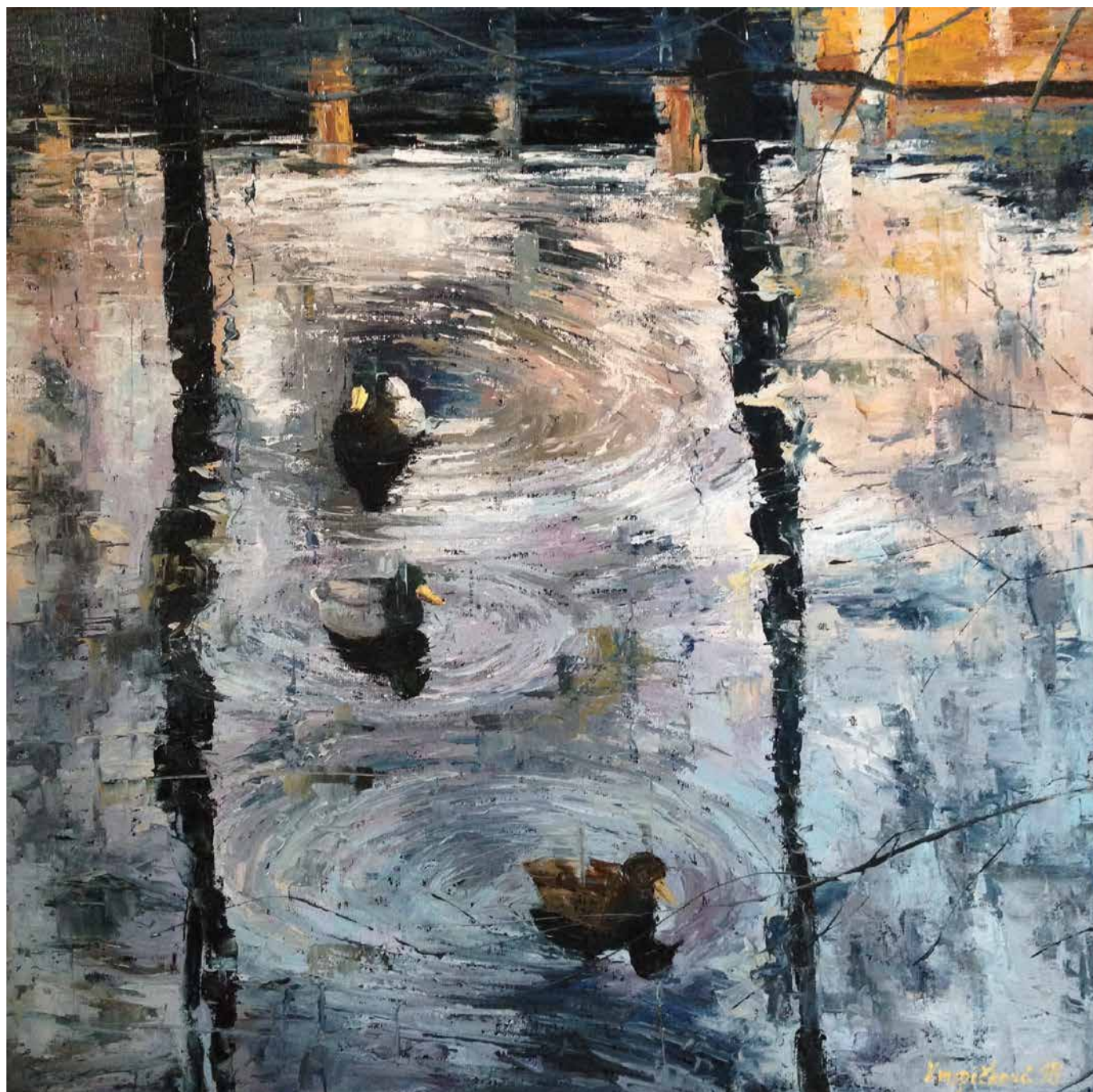
Na čem aktuálně pracujete?

Aktuálně se zaměřuji na Anglii, kde máme s partnerem svůj druhý domov – pracuji na sérii obrazů s názvem „Život na pláži“.

Máte nějaký umělecký sen, který byste si chtěla splnit?

Ano, chtěla bych začít spolupracovat se zahraničními galeriemi a jednou mít velkou

autorskou výstavu v zahraničí – v Londýně nebo v New Yorku. (smích)

Tři na řece

Na konečné